

Nedávno vydal písecký písničkář **Jiří Smrž** nové CD **Poslední láska**. Zaujme vás určitě ještě dříve, než ho vůbec vložíte do přehrávače. Texty nejsou jako obvykle součástí obalu, ale vznikla pro ně celá samostatná knížečka doplněná řadou kompozic fotografií a obrazů Vladimíra Boučka. Vznikl tak dohromady zajímavý a pěkný výtvarný počín. Vzhledem ke kvalitě Smržových textů lze říci, že k samotnému CD dostáváte navíc básnickou sbírku. Mimochodem i to může být cesta, jak bojovat proti kopírování. Hudbu si sice vypálíte, ale album v celé jeho podobě zkrátka nezískáte. Stále ale platí, že základem hudebního CD jsou samozřejmě písně, a tak se pojďme věnovat jim.

Písně Jiřího Smrže jsou plné naléhavosti. Oproti předchozímu albu **Dědičná krev** jsou ale přeci jen o něco uvolněnější a také samotný pěvecký projev autora je méně sugestivní. Co se za předchozím konstatováním skrývá pro posluchače, který nezná

předchozí CD? Jiří Smrž se ve svých písních obvykle zabývá základními životními tématy, jakými jsou například morálka, víra, nejistota, láska či vina. Nejedná se o povrchní polemiku ale ani o jakési kázání. Spíše jde o osobní hlubší pohled, kterému však ani nadsázka není cizí. Většina písní se nespokojí s obvyklými třemi či čtyřmi slokami a nenajdete v nich ani do hlavy se vrývající slogany. Samotné sdělení je důležitější než pravidelnost či libozvučnost. Naopak se mi zdá, že autor přímo chce některými svými verši ve spojení s naléhavou interpretací vědomí posluchače bouřit a provokovat?.

*Cos ještě nenašla
doufáš najít ve zbytku
ale písně nejsou výprodej*

citových přebytků

(Cos ještě nenašla)

Zkrátka a dobře písňě Jiřího Smrže pro uvolnění nebo k žehlení nedoporučuji. Naopak pokud máte náladu ke klidnému zamyšlení, chcete si poslechnout bohatý jazyk a netradiční básnické obraty, jste na správné adrese (resp. u správného CD).

Ani u hudby se nevyhnu zpočátku srovnání s předchozím albem Dědičná krev. Jeho bohatými aranžemi prokvetlý folkrock se v Poslední lásce "zklidnil" do především akustického folkového hávu. To ale není kritická poznámka. Sice se trochu omezily výrazové prostředky, ale album zas lépe drží pohromadě. Koneckonců jména hostujících muzikantů jako například Vojta Zícha či Petr Novotný dávají tušit dobrou kvalitu. Pěvecké party obstarává především sám Jiří Smrž. Ve třech písničkách ale určitě poznáte Pavlínu Jíšovou a ani sboristé Lenka Halamová, Antonín Hlaváč a Pavel Zajíc vám určitě nejsou neznámí. Hostů je na CD ještě výrazně víc, a tak uslyšíte třeba i mandolínu, bicí, saxofon či trubku. I když jsem v úvodu mluvil o Jiřím Smržovi jako o písničkáři, je tedy jasné, že celá nahrávka vyzní výrazně kapelově.

Album je jako celek poměrně pestré a i když trvá úctyhodnou hodinu, nenudí. Najdete na něm písňě vážné až depresivní (*Kaliningrad*), ryze osobní (*Už*), ale i lehce odrhovačkové (*Skončil jsem*).

Všechno dohromady pak spojuje výrazný autorský rukopis i pěvecká interpretace Jiřího Smrže. Nahrávka vznikla ve Vyšším Brodě u Honzy Friedla a ani zvukově se nemá zač stydět. Poslouchá se tak dobře, že vás ani nenapadne si vzpomenout na zvukaře (obvykle si na něj posluchač vzpomene, když mu něco dohromady neseď).

CD Poslední láska nepatří do folkového středního proudu a určitě se nebude líbit každému posluchači tohoto žánru. Zároveň je ale jedním z nejzajímavějších počinů, které se na trhu letos objevily. Pokud se vám líbila předchozí deska Dědičná krev, určitě neváhejte a shánějte, tahle nahrávka je ještě o něco lepší. Sám za sebe jsem rád, že jsem si ji mohl zařadit do svého archívu.

Jiří Smrž, *Poslední láska*, 2005, JI-HO Music - *Už, Cos ještě nenašla, Poslední láska, Na dně, Cukrárna, Teroristka, Všechno co chceš, Hnuli se zů míst, Zatmění, Nechtěná madona, Z*

Poslední láska Jiřího Smrže

Napsal uživatel Petr Vratný
Středa, 12 Říjen 2005 04:00

*Protivína do Těšínova, Kaliningrad, Bosí a obutí, Jeden nádech velryby, Stará myší skrýš,
Horská Kvilda, Skončil jsem* ; celkový čas:
60:39